

Phẩm 30: KHẮN ĐÀ LA

Khi ấy trong chúng hội có Bồ-tát Tín Giải Thoát, trong vô số a-tăng-kỳ kiếp về quá khứ đã làm Khẩn-na-la vương.

Qua phía Bắc núi Tu-di là núi Lưu Ly. Qua phía Bắc núi Lưu Ly là núi Tiểu Thiết Vi. Phía Bắc núi Tiểu Thiết Vi có núi Đại Hắc. Khẩn-na-la vương cai quản núi này. Quá khứ hằng hà sa chư Phật, ông ta không thấy cũng không nghe pháp, không được chúng Tăng giáo hóa, không có ánh sáng mặt trời, mặt trăng và sao chiếu vào. Nhờ xưa kia tạo một phước bố thí nên được ở trong cung điện bảy báu và sống rất lâu. Vì sao? Vì lúc ở nhân gian gặp được ruồng phước: Có ông trưởng giả xây tháp Phật, Khẩn-đà-la vương này đã cúng dường một cây trụ để làm tháp. Lại còn đem thức ăn thanh tịnh bố thí cho người thợ xây. Sau khi qua đời, ông làm Hung Úc thần vương, ở giữa hai núi, cung điện nhà cửa bằng bảy báu.

Khi còn ở nhân gian, ông có của cải nhiều vô lượng. Có một Sa-môn vào buổi sáng ôm bát đi đến nhà ông khát thực. Biết có vị Sa-môn đang đứng ngoài cửa, vợ ông ta bưng cơm ra cúng dường. Thấy vợ đưa thức ăn cho vị Sa-môn, trưởng giả liền nổi giận, quát:

–Người đi xin này là ai mà dám dòm ngó vợ ta? Hãy làm cho người này tay chân đều đứt gãy.

Do đó, sau khi qua đời, ông ta bị thọ thân xấu xí. Qua bốn mươi tám kiếp luôn không có tay chân.

Còn khi ở nhân gian, ta học pháp tiên nhân trong núi sâu, tụng tập chú thuật, có thể di chuyển mặt trời, mặt trăng, đổi đêm thành ngày, đổi ngày thành đêm. Trong khoảng hơi thở có thể nhổ ra vàng bạc bảy báu, có thể làm cây khổ phát triển cành lá hoa quả, có thể làm nước biển khô cạn, ở trong lửa cháy có thể bay được. Mắt có thể thấy thấu suốt, tự biết được đời trước, biết được tâm người, tai nghe rất xa. Ta có năm trăm đệ tử quyến thuộc, nghe Phật ra đời hiệu là Thanh Tịnh Quang Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Biến Tri, Minh Hạnh Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật Thế Tôn nói pháp vi diệu, đầu giữa cuối đều thiện, ta dẫn các đệ tử ra khỏi núi sâu, bay ngang qua ao sau vườn cung vua. Thấy các thể nữ đang tắm trong ao bèn nhìn xuống và sinh tâm ái

nhiễm. Thế là ta và các đệ tử đều mất thần túc, rơi xuống trong vườn. Khi ấy, ta tức giận cũng vì đi cầu Phật mà phải mất thần túc.

Thấy năm trăm đàn ông ở trong vườn, các thể nữ chạy vào thưa vua. Vua ra lệnh tùy tùng dẫn họ vào để hỏi. Họ đến nơi, vua hỏi:

–Các ông là
ai? Trả lời:

–Chúng tôi là những người học đạo tiên trên núi. Trong núi tụng tập chú thuật, có thể di chuyển mặt trời, mặt trăng, đổi đêm thành ngày, đổi ngày thành đêm cho đến tai nghe tiếng rất xa. Năm trăm đệ tử quyến thuộc của tôi nghe Phật ra đời hiệu là Thanh Tịnh Quang, tôi đưa các đệ tử ra khỏi núi sâu, bay ngang qua ao tắm sau vườn vua, thấy các thể nữ liền sinh tâm ái nhiễm nên đều mất thần túc, phải ở lại trong vườn.

Vua hỏi:

–Các ông ở trong núi sâu học đạo tiên, đến nay là bao lâu?

Trả lời:

–Đã hai mươi hai tiểu kiếp.

Vua lại hỏi:

–Qua bao kiếp số học đạo, tâm như chết, không lay không động.

Vì sao còn tâm dục để phải mất thần túc?

Trả lời:

–Vì vốn cho rằng đạo chân thật là thần linh đệ nhất, vọt lên chìm xuống đều tự tại theo ý muốn. Không ngờ hôm nay bỗng nhiên mất đạo. Thật xấu hổ với Thánh vương! Tùy Thánh vương trị phạt,

Vua nói:

–Ông vốn học đạo đã hai mươi hai tiểu kiếp, hình khô, tâm mỗi mảy mà sự tu tập không chân chánh. Giống như người ngu si tìm của báu trong hư không. Đối với pháp chân đế lại không đạt được thật tướng. Bạc thầy mà các ông đang tìm cầu là Như Lai Đẳng Chánh Giác, gần núi Nhạc Trĩ. Tôi sẽ đưa các ông đến chỗ Phật. Nếu Phật có dạy bảo gì thì hãy phụng hành làm theo.

Khi ấy đại vương sửa soạn đủ năm nghi vệ, dẫn quyến thuộc và năm trăm người học đạo tiên đến núi Nhạc Trĩ. Vua xuống xe, cỡi kiếm, bỏ mũ, từ bỏ năm nghi vệ rồi đi bộ đến chỗ Phật, đầu mặt lay

sát chân Phật và ngồi qua một bên. Bỗng nhiên vua đến trước Phật thưa:

–Bạch Thế Tôn! Năm trăm người này học đạo tiên trên núi đã hai mươi hai tiểu kiếp, nghe Phật ra đời nên muốn đến diện kiến. Khi bay qua sau cung, vì tham đắm ái dục nên bị mất thần túc. Cúi xin Đức Thế Tôn nói pháp vi diệu để họ được năm đạo thần thông trở lại.

Phật bảo đại vương:

–Năm trăm người này đã tu căn lành, nhưng thành thì liền hoại, không bao giờ đạt cứu cánh. Vì xưa làm trưởng giả, thấy Tỳ-kheo khát thực mà sân giận rửa: “Khiến cho ông không có tay chân”. Qua vô số kiếp làm Hung Úc thần vương ở giữa hai núi Đại Thiết Vi và núi Hắc, bị quả báo không có ánh sáng của mặt trời, mặt trăng. Trước đây còn ở nhân gian lấy cột trụ bố thí cho người, do ân huệ một lần cúng dường Phật-bích-chi, sau được làm người học đạo tiên trong núi. Do tâm dục phát khởi nên phải mất thần túc. Duyên này đã có từ lâu chứ chẳng phải mới hôm nay. Sau khi năm trăm người này qua đời đều sinh vào cõi Phật Vô Nộ. Phật ấy giảng cho họ về sinh, già, bệnh, chết, mười

hai nhân duyên, khổ không có gốc khổ, tập, diệt, đạo quả cũng như vậy.

Sau khi nghe Phật dạy, ý vua bừng sáng và cũng muốn sinh vào cõi Phật Vô Nộ.

Bấy giờ, quốc vương và năm trăm tiên nhân liền đứng dậy lạy Phật rồi lui ra.

